

Arrest

nr. 320 652 van 24 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 3 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 9 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. LUYTENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 8 oktober 2021, diende op 11 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeksters vingerafdrukken werden voordien reeds genomen in Italië op 10 november 2015 en in Duitsland op 7 februari 2019 (Eurodac).

1.2. Op 9 augustus 2024 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 12 augustus 2024 verzoekster ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 11/10/2021

Overdracht CGVS: 22/06/2022

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 12 februari 2024 van 13u40 tot 18u in aanwezigheid van een tolk die het Yoruba machtig is. Uw advocaat, meester Linda LUYTENS, was aanwezig gedurende het hele gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaart dat u op [...] augustus 1996 geboren bent te Mowe Ibafo, Abeokuta, Ogun State. U beschikt over de Nigeriaanse nationaliteit, behoort tot de Yoruba etnie en bent christene. Sinds uw kindertijd wordt u door uw grootmoeder opgevoed in het huis waar u samenwoont met uw grootouders, uw oom S.(...) en zijn gezin en uw oom T.(...) en zijn gezin. Allen langs vaderskant. Uw vader participeerde niet in uw opvoeding, uw moeder is u onbekend. Sinds jongs af aan wordt u zeven keer seksueel misbruikt door uw oom S.(...) waarbij hij u telkens penetreert en vervolgens medicatie geeft. U dient aan de mensen rondom u te vertellen dat u door iemand anders werd verkracht. In 2008 leert u via uw oom T.(...) uw toenmalige partner I.(...) kennen. Wegens het misbruik van uw oom gaat u gedurende twee jaar zeer regelmatig bij hem langs, maar trekt u niet officieel bij hem in. Wanneer uw oom tijdens een moment waarop hij u verkracht wordt betrapt door uw grootmoeder licht uw grootmoeder u in dat dit niet geweten mag worden binnen de gemeenschap. Ook uw vader wordt niet op de hoogte gebracht. Vanaf dan slaapt u gedurende een jaar in de slaapkamer van uw grootmoeder in plaats van in de slaapkamer van uw oom S.(...). In 2010 besluit u het huis van uw grootmoeder te verlaten en gaat u met I.(...) samenwonen in zijn huis te Mowe Ibafo. Sindsdien heeft u geen contact meer met uw oom S.(...). U ervaart doorheen uw relatie geweldpleging wanneer I.(...) alcohol of drugs gebruikt. De hele gemeenschap is op de hoogte. Uw grootmoeder gaat hierom naar de politie, maar kan hen niet betalen waardoor ze niet wordt gehoord. Ook u gaat éénmaal met uw grootmoeder naar de politie waarbij een som geld wordt gevraagd die u niet kan betalen. U kunt hierdoor geen klacht indienen. Jullie krijgen samen twee kinderen: M.(...) en W.(...). In 2013 besluit u I.(...) te verlaten. Jullie kinderen blijven bij hem achter. U gaat naar uw vriendin M.(...) in Kano State waar u gedurende zes maanden verblijft. Jullie werken er samen in een restaurant. Tijdens uw werkuren leert u een vrouw A.(...) kennen die jullie vertelt dat ze mensen helpt om de grens over te steken. In de hoop om in Europa werk te vinden en een beter leven op te bouwen, gaan u en M.(...) in op haar voorstel. In oktober 2014 reizen jullie via Niger naar Libië. Daar blijkt dat u zich dient te prostitueren om uw schulden aan A.(...) terug te betalen. U wilt dit niet en kaart dit aan bij een Ghanees man die u in contact brengt met personen die uw oversteek naar Italië regelen. Op 10 november 2015 komt u aan in Italië waarbij u uw vingerafdrukken afgeeft en vervolgens een verzoek om internationale bescherming indient. Uw verzoek wordt geweigerd, maar vervolgens krijgt u papieren waarmee u nog twee jaar in Italië verblijft (zie humanitaire bescherming). Intussen wordt u zwanger van uw zoontje T.(...). Op 07 februari 2019 verzoekt u de Duitse autoriteiten om internationale bescherming waarbij uw Dublinprocedure op negatieve wijze wordt beëindigd. Hierna reist u verder door naar België waar u aankomt op 08 oktober 2021 en de Belgische asielinstanties op 11 oktober 2021 om internationale bescherming verzoekt.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw bevel tot het verlaten van het grondgebied, op 28 september 2021 uitgevaardigd door de Duitse autoriteiten; een verslag van de psychologische consultaties die u heeft bijgewoond en de psychologische problemen die daarbij werden vastgesteld, op 16 november 2022 opgesteld door M.(...) L.(...) – klinisch psychologe; een attest ter staving van de psychologische consultaties die u heeft bijgewoond, op 23 november 2023 opgesteld door M.(...) L.(...) – klinisch psychologe; een medisch attest ter opsomming van de littekens die u heeft, op 21 maart 2022 opgesteld door dokter D.(...) H.(...)

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Zo blijkt uit het attest van uw klinisch psychologe dat u te midden van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS neerlegt dat u te kampen heeft met een depressie en PTSD waaruit psychologische symptomen voortkomen zoals herbelevingen en nachtmerries waaruit slaapproblemen, vermoeidheid en concentratieproblemen ontstaan. Er is tevens sprake van hyperwaakzaamheid, een minderwaardigheidsgevoel en een woede ten aanzien van de maatschappij. Tenslotte wordt in datzelfde attest vernoemd u dat u zelfmoordideeën heeft.

Bij het bespreken van uw psychologische begeleiding haalt u echter louter aan dat u er in begeleiding bent voor uw woedebeheersing en dat ze u handvaten hebben aangeleerd dewelke u kan gebruiken in situaties waarin u een woedebui voelt aankomen. De begeleiding die u volgt heeft een positief effect. U haalt aan dat de problemen waarvoor u in begeleiding bent geen invloed hebben op uw vermogen om het persoonlijk onderhoud te laten doorgaan. Ook in uw vragenlijst “bijzonder procedurele noden” DVZ geeft u bovendien eenduidig aan dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken. U werd tijdens uw persoonlijk onderhoud bijgestaan door een advocaat. Geen van jullie beide formuleert enig bezwaar tegen het plaatsvinden van uw persoonlijk onderhoud of vraagt om bijkomende steunmaatregelen. In tegendeel, u haalt aan dat u zich zowel fysiek als psychisch in staat voelt om het persoonlijk onderhoud te laten doorgaan. Ook

na het persoonlijk onderhoud uiten noch u noch uw advocaat opmerkingen over het correcte verloop van het persoonlijk onderhoud. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd u overigens nog de mogelijkheid geboden om verduidelijking te vragen indien de vraagstelling voor u onduidelijk was en om bijkomende pauzes te vragen indien u daar nood aan had.

Gezien de aard van het relaas dat u aanklaart doorheen uw verzoek om internationale bescherming wordt u, ondanks dat u hier bij voorbaat geen voorkeur in heeft geuit, gevraagd of u zich comfortabel voelt bij het mannelijke geslacht van de tolk, waar u mee instemt.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat u er bij terugkeer naar Nigeria alleen voor zult staan daar uw moeder u reeds op jonge leeftijd heeft verlaten, uw vader is overleden en de enige oom die nog in Nigeria verblijft u tijdens uw jeugd seksueel heeft misbruikt (notities van het persoonlijk onderhoud op 12 februari 2024 (verder: NPO), p. 25 – 26).

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uw voornaamste reden om niet naar Nigeria terug te keren, is gericht op het ontbreken van een familiaal of vriendschappelijk netwerk in Nigeria waardoor u meent dat u er uw zoon niet zult kunnen opvoeden noch voor uzelf zult kunnen zorgen (NPO, p. 25 – 26). Dit betreft echter een motief van louter persoonlijke aard dat als dusdanig geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Bovendien dient opgemerkt dat doorheen uw verklaringen blijkt dat u een zelfstandige vrouw bent die wel degelijk in staat is om haar mannetje te staan. Ondanks het feit dat het u aanvankelijk ontbrak aan een netwerk in Italië en Duitsland heeft u er op zelfstandige wijze stappen gezet in het zoeken naar werk en een woonplaats, het opbouwen van een netwerk en het doorlopen van uw procedure ivm met uw verzoek om internationale bescherming aldaar. Zo verklaart u dat u na het verkrijgen van humanitaire bescherming in Italië verschillende pogingen heeft ondernomen om werk te vinden in Benevento. In de hoop om daar wel werk te vinden, verhuisde u vervolgens naar een kennis in Padova (NPO, p. 5). In Italië had u een kennis bij wie u werd uitgenodigd om zijn verjaardag te vieren én leerde u een man kennen van wie u zwanger werd van het zoontje dat u hier in België vergezelt, T.(...) (NPO, p. 5 – 6). Nadat u er niet in slaagde om werk te vinden, en ook omdat u getuige was geweest van het overlijden van een kennis ten gevolge van drugs, nam u zelf de beslissing om naar Duitsland te gaan, er opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen en een advocaat onder de arm te nemen (NPO, p. 6). Vervolgens besloot u dan weer om na het ontvangen van een negatief antwoord omtrent uw Dublinprocedure op zelfstandige wijze, en in het gezelschap van uw zoontje T.(...), naar België te reizen en er opnieuw om internationale bescherming te verzoeken (NPO, p. 17, 19). Daarbovenop blijkt dat u in Nigeria uw primary school heeft beëindigd, dat u er gedurende twee jaar een opleiding als kapper heeft gevolgd en dat u de Engelse taal eveneens wat onder de knie heeft (NPO, p. 7 – 10). Al het bovenstaande spreekt uw stelling dat u niet in staat zou zijn om een eigen leven op poten te zetten in Nigeria dan ook volledig tegen.

Ook de reden waarom u uiteindelijk heeft besloten om Nigeria te verlaten, valt niet onder de criteria die worden opgesomd in het Vluchtelingenverdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling een persoon “die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren”. U verklaart echter dat u A.(...) - de vrouw die uw reis naar Libië heeft bewerkstelligd – toevallig langskwam in het restaurant waar u werkte te Kano State en dat zij u vertelde dat ze reizen organiseerde naar Libië waarna u inging op haar voorstel in de hoop om werk te vinden in het buitenland en zo een betere toekomst uit de bouwen (NPO, p. 19, 21 – 22). U heeft sinds 2019 niets meer van A.(...) gehoord (NPO, p. 20). Uw drijfveer om Nigeria definitief te verlaten, is aldus louter van economische aard hetgeen geen grond vindt in het Vluchtelingenverdrag.

Wat betreft het seksueel misbruik dat u meent te hebben ervaren door uw oom S.(...) en het fysiek geweld door uw eerdere partner I.(...), de vader van uw twee kinderen M.(...) en W.(...), dient opgemerkt dat u deze niet betreft in uw actuele vrees bij terugkeer naar Nigeria noch dat deze de directe aanleiding hebben gevormd tot uw definitief vertrek uit Nigeria (NPO, p. 10, 16, 21 – 25). In 2009 werd uw oom S.(...) door uw grootmoeder betrappt wanneer hij u aan het verkrachten was. Sindsdien heeft u nog één jaar bij hen ingewoond, maar sliep u in plaats van in de slaapkamer van uw oom en zijn gezin in die van uw grootmoeder, zonder daarbij problemen te ervaren (NPO, p. 24 – 25). Het huis van uw grootmoeder, waar tevens uw oom

S.(...) woonde, bevond zich in Mowe Ibavo (NPO, p. 12 – 13). In 2010 besloot u – zonder sindsdien nog iets te horen van uw oom S.(...) of problemen te ervaren omtrent diens situatie – in te trekken bij uw toenmalige partner I.(...), eveneens wonende in Mowe Ibavo (NPO, p. 13 – 15). Nadat u fysiek geweld heeft ervaren tijdens uw woonst bij I.(...) besloot u – evenwel op zelfstandige wijze – in 2013 te verhuizen naar uw vriendin M.(...) in Kano State (NPO, p. 14 - 15). Ook daar had u niet het idee dat het noodzakelijk was om Nigeria te verlaten omwille van het seksueel en fysiek misbruik dat u eerder had ervaren. In tegendeel, u besloot er alvast voor een periode van zes maanden te verblijven en er een leven uit te bouwen door onder meer aan de slag te gaan als restaurantmedewerker tot het moment dat A.(...) langskwam in het restaurant en u de mogelijkheid bood om naar het buitenland te gaan en daar beter werk te vinden (NPO, p. 10, 12, 21). Met uw toenmalige partner I.(...) heeft u vandaag de dag zelfs nog contact om u te informeren over het welzijn van uw kinderen, M.(...) en W.(...), die bij zijn zus verblijven (NPO, p. 16). U voelde zich met andere woorden op geen enkel moment genoodzaakt om Nigeria te verlaten, louter en alleen omwille van het door u beleefde misbruik. Ongeacht het seksueel misbruik in hoofde van uw oom S.(...) of het fysiek geweld door uw partner I.(...) heeft u sinds het verlaten van die toxische omstandigheden geen problemen meer ervaren daaromtrent. Er is dan ook geen enkele concrete indicatie waarom dat bij een huidige terugkeer naar Nigeria opeens wel zou opspelen.

Wanneer u een derde maal wordt gevraagd of er nog andere zaken of personen zijn die u vreest bij een eventuele terugkeer naar Nigeria haalt u een incident aan waarbij uw oom een nicht van u heeft geslagen waarna zij haar kindje heeft verloren. Uit gerechtigheid voor de familie van uw nicht werd onder andere u gearresteerd, voor drie dagen vastgehouden en uiteindelijk vrijgelaten op borg met de hulp van uw grootmoeder. Niet alleen dateren deze feiten reeds van 2012 – en dus twaalf jaar geleden (NPO, p. 26), maar zijn deze problemen louter van familiale en gemeenrechtelijke aard waardoor ze opnieuw geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep) zoals vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Uit bovenstaande verklaringen valt eenduidig af te leiden dat in uwen hoofde geen “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden aangenomen, noch dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Daarnaast maakt u het allesbehalve aannemelijk dat u onvoldoende zelfredzaam zou zijn om een eigen leven op starten in Nigeria ondanks dat u er naar eigen zeggen niemand meer heeft.

Wat betreft uw documenten werden het verslag en het attest omtrent de psychologische consultaties die u heeft bijgewoond en de psychologische problemen die daarbij werden vastgesteld bij het bespreken van uw eventuele bijzondere procedurele noden aan het begin van deze beslissing reeds uitgebreid behandeld.

Verder legt u ook een medisch attest neer ter opsomming van de littekens die u heeft. Dit vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen.

Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

Tenslotte staft uw bevel tot het verlaten van het grondgebied, uitgevaardigd door de Duitse autoriteiten, louter en alleen dat u er een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat dit verzoek op een negatieve manier werd beantwoord. Dit staat in bovenstaande echter ook niet ter discussie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-nigeriaoctober-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en

waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Ogun State of Kano State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Ogun State of Kano State aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, worden vastgesteld.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 16 juli 2024. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster merkt op dat de commissaris-generaal weliswaar haar kwetsbaar profiel en haar bijzondere noden erkent, maar er anderzijds geen procedurele gevolgen aan verbindt. Het feit dat verzoekster wel degelijk in staat was haar verhaal te vertellen, neemt niet weg dat haar kwetsbaar profiel en haar beperkte scholingsgraad haar in een bijzonder zwakke (rechts)positie plaatsen, die hoe dan ook niet zonder incidentie kan zijn op de beoordeling van haar nood aan bescherming en ook niet zonder gevolgen is met betrekking tot het genuanceerd en weloverwogen overbrengen van alle pertinente elementen. Dit heeft zo zijn belang met betrekking tot de actieve rol die in een dergelijke situatie van de commissaris-generaal mag verwacht worden.

Verzoekster is van oordeel dat de commissaris-generaal een inschattings- en beoordelingsfout maakt door de voorgebrachte elementen te bestempelen als *“louter van persoonlijke aard”*. Het spreekt immers voor zich dat verzoekster een verleden heeft van misbruik en verwaarlozing, vreest dat zij opnieuw in zulke situatie zal terechtkomen, omdat zij inderdaad niet kan rekenen op enige bijstand van een persoonlijk of familiaal netwerk en evenmin vanuit de overheid. *In casu* vreest zij ook dat haar kind zal blootgesteld worden aan die omstandigheden, indien zij zelf onvoldoende stabiliteit kan garanderen.

Het volstaat te verwijzen naar de feiten en de psychologische verslagen om te begrijpen dat verzoekster een groot risico loopt op psychologische destabilisatie en hierbij ook een gevaar op vervolging kan ontstaan voor haar zoon, in die zin dat de rechten van het kind niet kunnen gegarandeerd worden.

Verzoekster wijst erop dat het op de eigen benen staan in Europa totaal niet kan gelijkgesteld worden met op eigen benen staan in Nigeria. In de Europese landen waar zij heeft verbleven, zeker na de geboorte van haar zoontje kon zij immers stevast genieten van sociale bijstandssystemen, in het kader van de asielopvang en wetgeving.

Verzoekster had pas in 2013 haar partner verlaten ten gevolge van aanhoudend intrafamiliaal geweld. Het feit dat zij zich op dat moment in de tijd en om die redenen uit haar verleden in een economisch zwakke positie bevond, dient derhalve niet als een oorzaak op zich te worden gezien, maar als een gevolg van aanhoudende miskenning van haar rechten als kind/meisje en jonge vrouw, fundamenteel op zoek naar een veilige plaats waar zij zich dan ook op eigen benen economisch zou kunnen handhaven.

Verzoekster kan het zoals al eerder aangehaald, niet eens zijn met de interpretatie van haar ervaring en gevoel met betrekking tot het verlaten van haar land. Verzoekster had weliswaar niet meteen middelen om haar land te verlaten, maar zij blijft er wel degelijk bij dat zij omwille van al het misbruik uit haar land wegwilde, teneinde niet nog verder slachtoffer te worden, temeer daar zij nooit op hulp had kunnen rekenen en nooit veilig is geweest in haar land.

Het is opmerkelijk en pertinent om de aandacht te vestigen op het feit dat het herhaaldelijke misbruik niet wordt betwist in de bestreden beslissing.

Verzoekster merkt op dat de commissaris-generaal geen acht slaat op de risico's voor het kind in geval van terugkeer. Dit lijkt minstens een belangrijke lacune te zijn, rekening houdend met de reële kans op ernstige miskenning van zijn rechten op veiligheid en zorg in geval van terugkeer naar Nigeria.

De bestreden beslissing erkent wel degelijk dat het geweld wijdverspreid is. Verzoekster behoudt zich het recht voor om de situatie op te volgen en eventueel hierop verder te gaan in de loop van de procedure.

Om al deze redenen vraagt verzoekster haar alsnog het statuut van vluchteling toe te willen kennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus. In ondergeschikte orde vraagt zij om de beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor bijkomend onderzoek.

3.1.2. In een aanvullende nota van 9 december 2024 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EASO-rapport *“Nigeria Security Situation”* van juni 2021;

- de EASO “Country Guidance Note: Nigeria” van oktober 2021;
- het EUAA-rapport “Nigeria – Country Focus” van juli 2024.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

3.3. Verzoekster slaagt er niet in haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De bestreden beslissing stelt immers terecht vast dat verzoeksters problemen vooral motieven van louter persoonlijke en economische aard zijn, die als dusdanig geen verband houden met de criteria bepaald in het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, wat zal blijken uit wat volgt.

In zoverre verzoekster allereerst aanvoert dat er onvoldoende rekening werd gehouden met bijzondere procedurele noden in haar hoofde, kan zij niet worden bijgetreden. Hoewel het herhaaldelijk misbruik en intrafamiliaal geweld in de bestreden beslissing in se niet wordt betwist, wijst de Raad op de volgende correcte en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Zo blijkt uit het attest van uw klinisch psychologe dat u te midden van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS neerlegt dat u te kampen heeft met een depressie en PTSD waaruit psychologische symptomen voortkomen zoals herbelevingen en nachtmerries waaruit slaapproblemen, vermoeidheid en concentratieproblemen ontstaan.

Er is tevens sprake van hyperwaakzaamheid, een minderwaardigheidsgevoel en een woede ten aanzien van de maatschappij. Tenslotte wordt in datzelfde attest vermeld dat u zelfmoordideeën heeft.

Bij het bespreken van uw psychologische begeleiding haalt u echter louter aan dat u er in begeleiding bent voor uw woedebeheersing en dat ze u handvaten hebben aangeleerd dewelke u kan gebruiken in situaties waarin u een woedebui voelt aankomen. De begeleiding die u volgt heeft een positief effect. U haalt aan dat de problemen waarvoor u in begeleiding bent geen invloed hebben op uw vermogen om het persoonlijk onderhoud te laten doorgaan. Ook in uw vragenlijst “bijzonder procedurele noden” DVZ geeft u bovendien eenduidig aan dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken. U werd tijdens uw persoonlijk onderhoud bijgestaan door een advocaat. Geen van jullie beide formuleert enig bezwaar tegen het plaatsvinden van uw persoonlijk onderhoud of vraagt om bijkomende steunmaatregelen. In tegendeel, u haalt aan dat u zich zowel fysiek als psychisch in staat voelt om het persoonlijk onderhoud te laten doorgaan. Ook na het persoonlijk onderhoud uiten noch u noch uw advocaat opmerkingen over het correcte verloop van het persoonlijk onderhoud. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd u overigens nog de mogelijkheid geboden om verduidelijking te vragen indien de vraagstelling voor u onduidelijk was en om bijkomende pauzes te vragen indien u daar nood aan had.

Gezien de aard van het relaas dat u aanklaart doorheen uw verzoek om internationale bescherming wordt u, ondanks dat u hierbij voorbaat geen voorkeur in heeft geuit, gevraagd of u zich comfortabel voelt bij het mannelijke geslacht van de tolk, waar u mee instemt. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Daarnaast toont verzoekster niet aan welke steunmaatregelen zij al dan niet had moeten krijgen of in hoeverre het toekennen van steunmaatregelen een ander licht had geworpen op haar vluchtrelaas en haar verklaringen daaromtrent. Waar verzoekster nog verwijst naar haar beperkte scholing benadrukt de Raad dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoeksters inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of dat verzoekster niet in staat zou zijn om de relevante elementen van haar verzoek om internationale bescherming op een gedetailleerde, correcte en coherente wijze toe te lichten.

In zoverre verzoekster verwijst naar het belang van het kind en dat er een gevaar van vervolging kan ontstaan voor haar zoon bij een terugkeer naar Nigeria, benadrukt de Raad dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doet aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Vluchtelingenverdrag, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Daarnaast toont verzoekster niet *in concreto* aan hoe het ontbreken van een familiaal of vriendschappelijk netwerk impliceert dat zij haar zoon er niet zal kunnen opvoeden of niet voor zichzelf zal kunnen zorgen. De Raad treedt de bestreden beslissing bij in de volgende correcte en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier:

“Uw voornaamste reden om niet naar Nigeria terug te keren, is gericht op het ontbreken van een familiaal of vriendschappelijk netwerk in Nigeria waardoor u meent dat u er uw zoon niet zult kunnen opvoeden noch voor uzelf zult kunnen zorgen (NPO, p. 25 – 26). Dit betreft echter een motief van louter persoonlijke aard dat als dusdanig geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Bovendien dient opgemerkt dat doorheen uw verklaringen blijkt dat u een zelfstandige vrouw bent die wel degelijk in staat is om haar mannetje te staan. Ondanks het feit dat het u aanvankelijk ontbrak aan een netwerk in Italië en Duitsland heeft u er op zelfstandige wijze stappen gezet in het zoeken naar werk en een woonplaats, het opbouwen van een netwerk en het doorlopen van uw procedure ivm met uw verzoek om internationale bescherming aldaar. Zo verklaart u dat u na het verkrijgen van humanitaire bescherming in Italië verschillende pogingen heeft ondernomen om werk te vinden in Benevento. In de hoop om daar wel werk te vinden, verhuisde u vervolgens naar een kennis in Padova (NPO, p. 5). In Italië had u een kennis bij wie u werd uitgenodigd om zijn verjaardag te vieren én leerde u een man kennen van wie u zwanger werd van het zoontje dat u hier in België vergezelt, T.(...) (NPO, p. 5 – 6). Nadat u er niet in slaagde om werk te vinden, en ook omdat u getuige was geweest van het overlijden van een kennis ten gevolge van drugs, nam u zelf de beslissing om naar Duitsland te gaan, er opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen en een advocaat onder de arm te nemen (NPO, p. 6). Vervolgens besloot u dan weer om na het ontvangen van een negatief antwoord omtrent uw Dublinprocedure op zelfstandige wijze, en in het gezelschap van uw zoontje T.(...), naar België te reizen en er opnieuw om internationale bescherming te verzoeken (NPO, p. 17, 19). Daarbovenop blijkt dat u in Nigeria uw primary school heeft beëindigd, dat u er gedurende twee jaar een opleiding als kapper heeft gevolgd en dat u de Engelse taal eveneens wat onder de knie heeft (NPO, p. 7 – 10). Al het bovenstaande spreekt uw stelling dat u niet in staat zou zijn om een eigen leven op poten te zetten in Nigeria dan ook volledig tegen.

Ook de reden waarom u uiteindelijk heeft besloten om Nigeria te verlaten, valt niet onder de criteria die worden opgesomd in het Vluchtelingenverdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling een persoon “die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren”. U verklaart echter dat u A.(...) - de vrouw die uw reis naar Libië heeft bewerkstelligd – toevallig langskwam in het restaurant waar u werkte te Kano State en dat zij u vertelde dat ze reizen organiseerde naar Libië waarna u inging op haar voorstel in de hoop om werk te vinden in het buitenland en zo een betere toekomst U heeft sinds 2019 niets meer van A.(...) gehoord (NPO, p. 20). Uw drijfveer om Nigeria definitief te verlaten, is aldus louter van economische aard hetgeen geen grond vindt in het Vluchtelingenverdrag.

Wat betreft het seksueel misbruik dat u meent te hebben ervaren door uw oom S.(...) en het fysiek geweld door uw eerdere partner I.(...), de vader van uw twee kinderen Me.(...) en W.(...), dient opgemerkt dat u deze niet betreft in uw actuele vrees bij terugkeer naar Nigeria noch dat deze de directe aanleiding hebben gevormd tot uw definitief vertrek uit Nigeria (NPO, p. 10, 16, 21 – 25). In 2009 werd uw oom S.(...) door uw grootmoeder betrappt wanneer hij u aan het verkrachten was. Sindsdien heeft u nog één jaar bij hen ingewoond, maar sliep u in plaats van in de slaapkamer van uw oom en zijn gezin in die van uw grootmoeder, zonder daarbij problemen te ervaren (NPO, p. 24 – 25). Het huis van uw grootmoeder, waar tevens uw oom S.(...) woonde, bevond zich in Mowe Ibavo (NPO, p. 12 – 13). In 2010 besloot u – zonder sindsdien nog iets te horen van uw oom S.(...) of problemen te ervaren omtrent diens situatie – in te trekken bij uw toenmalige partner I.(...), eveneens wonende in Mowe Ibavo (NPO, p. 13 – 15). Nadat u fysiek geweld heeft ervaren tijdens uw woonst bij I.(...) besloot u – evenwel op zelfstandige wijze – in 2013 te verhuizen naar uw vriendin M.(...) in Kano State (NPO, p. 14 - 15). Ook daar had u niet het idee dat het noodzakelijk was om Nigeria te verlaten omwille van het seksueel en fysiek misbruik dat u eerder had ervaren. In tegendeel, u besloot er alvast voor een periode van zes maanden te verblijven en er een leven uit te bouwen door onder meer aan de slag te gaan als restaurantmedewerker tot het moment dat A.(...) langskwam in het restaurant en u de mogelijkheid bood om naar het buitenland te gaan en daar beter werk te vinden (NPO, p. 10, 12, 21). Met uw toenmalige partner I.(...) heeft u vandaag de dag zelfs nog contact om u te informeren over het welzijn van uw

kinderen, Me.(...) en W.(...), die bij zijn zus verblijven (NPO, p. 16). U voelde zich met andere woorden op geen enkel moment genoodzaakt om Nigeria te verlaten, louter en alleen omwille van het door u beleefde misbruik. Ongeacht het seksueel misbruik in hoofde van uw oom S.(...) of het fysiek geweld door uw partner I.(...) heeft u sinds het verlaten van die toxische omstandigheden geen problemen meer ervaren daaromtrent. Er is dan ook geen enkele concrete indicatie waarom dat bij een huidige terugkeer naar Nigeria opeens wel zou opspelen.

Wanneer u een derde maal wordt gevraagd of er nog andere zaken of personen zijn die u vreest bij een eventuele terugkeer naar Nigeria haalt u een incident aan waarbij uw oom een nicht van u heeft geslagen waarna zij haar kindje heeft verloren. Uit gerechtigheid voor de familie van uw nicht werd onder andere u gearresteerd, voor drie dagen vastgehouden en uiteindelijk vrijgelaten op borg met de hulp van uw grootmoeder. Niet alleen dateren deze feiten reeds van 2012 – en dus twaalf jaar geleden (NPO, p. 26), maar zijn deze problemen louter van familiale en gemeenrechtelijke aard waardoor ze opnieuw geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep) zoals vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.”

Bij een gebrek aan andere dienstige argumenten in het verzoekschrift, treedt de Raad de overige motieven van de bestreden beslissing eveneens bij.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad naar de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. In een aantal deelstaten vindt er weliswaar willekeurig geweld plaats, maar de “*loutere aanwezigheid*” in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit het recente rapport van EUAA “*Nigeria – Country Focus*” van juli 2024, blijkt dat de situatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja stabiel is gebleven. Uit een grondige analyse van dit rapport blijkt geenszins dat de veiligheidssituatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja dermate is gewijzigd dat de huidige beoordeling in de bestreden beslissing in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet meer actueel zou zijn. Gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie kan men tot de conclusie komen dat er voor burgers in de deelstaat Ogun State of Kano State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Ogun State of Kano State aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Evenmin voert verzoekster persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor haar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Nigeria een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend vijfentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP